

Az apostolság lelke Krisztus lelke, s ez mindenekfölött az engedel-
mességben nyilatkozik meg.

Sosem tévedünk, ha engedelmeskedünk.

Az apostolság lelke Krisztus lelke, s ez a jóságban nyilatkozik meg.

Krisztusnak sok mindent vetettek szemére, de azt sosem, hogy ke-
mény vagy durva lett volna.

Mindenek fölött jó volt, és szívének megkülönböztető jegye, hogy
jóságos, együttérző és irgalmas.

Ha mérhetetlenül figyelünk arra, mit gondolnak mások a viselkedé-
sünkről — ez a góg jele.

Igazában annyit számítunk, amennyit Isten előtt érünk; sem többet,
sem kevesebbet. És az emberek véleménye gyakran épp az ellenkezője
annak, ami az Isten ítélete rólunk.

Ha mindent megtettünk, ami rajtunk állt, bizzuk magunkat fenntar-
tás nélkül a Gondviselésre. „Annaira néztem a Szent Szüzet, amennyire
csak bírtam” — mondta Bernadette. Legyen meg bennünk a szándék,
hogy minden erőnkől „belecsimpaszkodjunk” Istenbe.

B. V. fordítása

NAPLÓJEGYZET

*Ma délben, ahogy autóbuszra szálltam,
tekintetem fönnakadt egy idős
asszony arcán. Szép vonásait ősz
haj keretezte, s szeme szinte zártan,
bár nyitva volt, valahova magába,
valami végtelen barlang-magányba,
valami derengő homályba nézett.
Megláttam s megdöbbsentem: mintha téged
látnálak, kit hétéves korom óta
nem láttalak; s azt gondoltam: ilyen
volnál, ha élnél. Aztán, elmosódva,
fölmerült előttem, úgy, amilyen
emlékemben maradt, az arcod. — Ó,
hogy is tudnak egy-egy ilyen fakó,
szép arcot, egy-egy végleg elhaló
sóhajt megőrizni bennünk a rejtett
emlékeknél is mélyebben a sejtek,
az idegrostok, csontunkban a mész,
egy szinte növényi emlékezés,
virág emlékezése a gyökérre,
száré, melyből sarjadt, a mag ölére —*

férfié az elporladt anyaméhre,
 mely kilenc hónapon át hordta, védte,
 s őszén is visszasírunk melegébe...
 ... Hogy ismertem föl azon a szegényes
 arcon a te sosemvolt hetvenéves
 arcodat? Milyen meddő lehetőség
 hiányának parancsa az, amely
 kiválasztja, nem harmincból, ezer
 arcból is annak a megfelelőjét,
 aki te volnál, ha volnál? — De hol vagy?
 Már kriptád kövei is leomoltak,
 vékony csontod is nyilván szertekorhadt,
 s nemcsak a ház, amelyben haldokoltál:
 hol megpihentél, sírod sincs sehol már.
 Csak én őrizlek. Negyven éve. Lassan
 kihullsz másokból, vagy ők hullanak
 ki a világból. De én hordalak
 magamban, s egy mosolyban, mozdulatban
 mintha bennem szendergő öntudatlan
 lényednek is megengedném, hogy éljen,
 ebben a léttelen áttükrözésben,
 emlékezőt-vesztett emlékezésben,
 mintha nemlétező magad idéznéd,
 akárcsak egy képzeletbeli fénykép...
 Negyven éve. S azóta ugyanaz vagy,
 aki a földön utoljára, aznap
 voltál, mikor megszüntél lenni: szép
 arcod a fehér párnán szinte kék
 fénnel dereng, és a hajad sötétén
 fon körül, hínár a halál vizében.
 Huszonkilenc éves vagy mindörökké
 bennem, s nem tesz az én időm se többé;
 létlen arcod lezárt vonásain
 nem változtatnak az én ráncaim;
 hajad oly barna, mint akkor, a hajnal
 derengésében, s nem őszül hajammal;
 s míg az én érverésem egyre halkabb,
 te bennem változatlan fiatal vagy.
 Mert ahogy egykor én tebenned éltem,
 úgy élsz te most a testem melegében,
 s ahogy egykor engem táplált a véred,
 úgy táplállak viszont most egyre téged,
 hogy élj, míg élek, bármilyen halott vagy.
 Magzata lettél tennen magzatodnak.
 ... S egyszercsak nem bírom tovább a terhem,
 meg kell hogy szüljelek, ahogy te engem,
 s míg a vajúdás szétszakítja vemhem,
 valami még-sosem-volt rettenetben
 rádmeredek még egyszer, tehetetlen
 kinnal, rád, akit boldogan viseltem,
 s oldozhatatlan hűséggel szerettem —

És meghalunk, egyszerre mind a ketten.

Rónay György